

1. Ebonna

Egy tágas tölgyerdő közepén volt egy tisztás. Ennek a tisztásnak a közepén állt egy kajla törzsű fenyőfa. Hogy ez a kajla fenyő miképp keveredett a sudár tölgyes kellős közepébe, ne kérdezd, én sem tudom. Egyszer csak ott volt. És ha már ott volt, lestoppolta magának egy erdei egér.

– Stipi-stopi! – Így mondta. Nem mintha másnak kellett volna.

A tölgyerdő többi lakója ki nem állhatta a szúrós tűlevelei és a kacska törzsét borító ragadós gyanta miatt. Ráadásul odú sem volt benne. Micsoda pazarlás! A kisegér azonban nem volt válogatós. Meg aztán most, hogy a deres ősz visszafordíthatatlanul a nagy cidribe fordult, és a környező tölgyfák utolsó színes leveleiket hullajtották, a kisegérnek tetszett, hogy az ő fája még mindig zöldell. Gyorsan be is kaparta magát az árnyékos avarba, és a fenyőfa gyökerei között egykettőre ott-honos kis vackot alakított ki magának. Vájt bele puha mohával bélelt hálófülkét, tágas éléskamrákat, minden finomságnak külön rekesszel. A bejáratok fölé nagyobbacska fenyőkéreglapokat rendezett. Annyira kitűnően álcázta az üreget, meg nem mondtam volna, hogy ott bizony egy vár áll. Egérvár.

A kisegér éjt nappallá téve magokat, bogyókat meg efféle csemegéket gyűjtögetett. Az évnek ebben a szakában berkenyét, zamatos csipkebogyót, kesernyés somot és kökényt, vagy éppen a fenyőfa lepotyogó

tobozterméséből kikapirgált fenyőmagot. Amit összegyűjtött, azt szín, forma és finomság szerint rendszerezve eltette a közelgő őszegebb napokra. Arra, hogy ilyen idők közelednek, orra hegyének bizsergéséből jött rá. A kiségernek ugyanis olyan érzékeny orra volt, hogy már akkor kiszagolta vele a közelben ólálkodó őséget meg a nesztelenül settenkedő félelmetes rettenetet, amikor az még nem is sejtette magáról, hogy egy közelben ólálkodó őség vagy egy nesztelenül settenkedő félelmetes rettenet lenne.

A kiséger egyetlen – és ebből kifolyólag legjobb – barátja egy apró madár volt. Egy cinke. Ez a cinke nagy dumás kismadár volt. Be nem állt a csőre. Ha éppen nem lélegzetelállítóan kalandos életéről szőtt hihetlenebbnél hihetlenebb történeteit mesélte, akkor ízletes fenyőmagok csipegetése végett járatta. De a legjobban az ment neki, ha ezt a kettőt egyszerre művelhette barátja, a kiséger társaságában. A kiséger felettébb hálás hallgatóság volt. Persze nem volt teljesen meggyőzve arról, hogy minden pontosan úgy esett meg a cinkével, ahogy azt előadta, de ez nem nagyon izgatta. Különben is, ki szeret csendben, pláne egyedül enni? Az olyan mérhetetlenül unalmas és szomorú. Na, ezt pontosan így gondolta a kiséger is. Ezért aztán csöppet sem bánta, hogy a cinke általában nála költötte el a reggelit, az ebédet és a vacsorát, továbbá a tízórait és az uzsonnát is. A mai nap sem volt kivétel.

– Szép délutánt, kiséger! – csivitelte a cinke, miközben leszállt a fenyőfa legalsó ágacskájára.

– Szent ég! Már uzsonnaidő van? – kapott a fejéhez a kiséger, aki éppen egy kövér mogyorót próbált begörgetni az egérvárba.

– Nem, nem! – nyugtatta meg a cinke, de rögtön hozzátette azt is, hogy „sajnos”. – Korán jöttem. Nem tudom, miért, de az utóbbi időben már jóval uzsonna előtt bejelez a hasam – csóválta értetlenül a fejét, miközben szárnyával gyengéden megsimogatta keservesen korgó pocakját.

– Ha szeretnéd, előrehozhatjuk az uzsonnát! – ajánlotta fel a kiséger.
– Vagy... – vakarta meg kobakját a cinke – ...vagy lehetne az is, hogy uzsonnázni eztán is uzsonnaidőben fogunk, de hogy addig se korogjon a gyomrunk, az ebéd és az uzsonna között rendezhetnénk egy... őőő... egy...

– Egy mit? – kérdezte türelmetlenül a kiséger.

– Egy ebonnát! – vágta rá a cinke, és annyira elégedett volt ezzel a válasszal, hogy rögtön meg is ismételte. – Ebonnát. Érted, egy olyan se nem ebéd, se nem uzsonna csipegetést, amiben lenne egy kevés az ebédből, és egy kis ízelítő az uzsonnából is. Így állna össze az ebonna: EB-éd és uzs-ONNA. Hú, de nagyon jól kitaláltam ezt. Na most! A mai ebédet zsurlógumóval fejeztük be. Ez azt jelenti, hogy az ebonnát zsurlógumóval fogjuk kezdeni.

– Ez logikus – bólogatott a kiséger egyetértően.

– Uzsonnára pedig itt van ez a formás mogyoró, igaz?

Szerette volna azt mondani a kiséger, hogy a mogyorót egy másik alkalomra tartogatta, de annyira lelkes volt a cinke, hogy nem akarta elvenni a kedvét. Ezért inkább azt mondta, hogy „igaz”.

– Akkor ez már nem lehet másként – magyarázta a cinke –, csak úgy, hogy második fogásra ennek a mogyorónak megesszük az egyik felét!

Hirtelen olyan boldogság járta át csőrétől az ujja begyéig, hogy le-reppent az avarba a kiséger és a mogyoró mellé, hogy mindkettőnek adjon egy hatalmas ölelést.

– Ezzel a tervvel csak az a gond, hogy ebédre megettük az összes zsurlógumót – mondta a kiséger, miközben óvatosan kihámozta magát a cinke ölelő szárnyai közül.

– Ne bánkódj, kiséger! Úgyis rágós volt – legyintett a cinke. – De ha már így esett – folytatta –, azt mondom, együk meg az egész mogyorót!

– Cinke, ha az egész mogyorót megesszük ebonnára, akkor mit fogunk enni uzsonnára? – tudakolta félve a kiséger. Titkon abban reménykedett, hogy a cinke talán mégsem akarja megenni az egész mogyorót.

– Ehetnék... Hmm... Lássuk csak...! Kemény dió...! Megvan! Együk meg a diót! – ugrott fel a cinke. – Egyszer úgyis meg kell enni, nem?

Hát igen. A dió. Ez volt a kiséger éléskamrájának féltve őrzött kincse. Olyasvalami, amit csak nagyon különleges alkalommal tör fel egy erdei egér. Nem is csodálom! Egy tölgyerdőben a dió ritkább, mint a fehér holló.

– Abban egyeztünk meg, hogy a diót megtartjuk a Nagy Napra – válaszolta határozottan a kiséger.

– Ne már! Te is tudod, hogy itt a tisztáson egyik nap olyan, mint a másik. Azt csak úgy mondjuk, hogy majd ha eljön a Nagy Nap. Bla-bla. De én már kezdem nagyon unni ezt a várakozást. Azt sem tudjuk igazából, mi fog történni azon a Nagy Napon. Talán semmi. Azt viszont tudom, hogy most nagyon éhes vagyok. És még soha nem ettem diót.

A kiségeret kicsit elszomorították a cinke szavai. Aztán arra gondolt, mi van, ha a tisztásra tényleg nem jön el a Nagy Nap. Csak úgy mondják, és csak várnak, közben pedig a dió megavasodik az éléskamrában. Ebbe a gondolatba teljesen beleborzongott. Gyorsan el is hessegette. Ránézett a cinkére, aki az előbb még annyira boldog volt, most meg ledöntötte a világfájdalom. És egy korgó gyomrú cinkénél, akinek igazán fáj a világ, kevés szomorúbb látvány van. „Talán mégis megehetnék azt a diót”, morfondírozott magában a kiséger. Talán pont az tenné nagygyá ezt a kellemes napot, ha itt és most megosztaná féltve őrzött csemegéjét egyetlen és legjobb barátjával, és közben nagyokat nevetnének a naplementében.

– Ebonna, mi? – cincogta a kiséger, és játékosan oldalba bökte a cinkét.

– Jó ötletnek tűnt – mondta lemondóan a cinke, és lassan mosolyra görbítette a csőre szélét.

– Ajh... – sóhajtott egy nagyot a kiséger. – Megyek, hozom a diót.

– Király vagy, kiséger! – kiáltott utána a cinke, és gyorsan leporolta magáról azt a fene nagy szomorúságot.

Hőseink teljesen belefeledkeztek az ebennába. Sokáig az sem tűnt fel nekik, hogy átcsúsztak az uzsonnaidőbe. De ne vessük a szemükre! A dió mellé legalább két kupac tört mogyorót is szervírozott a kisegér, nem kevés fenyőmaggal. Ráadásul, hogy jobban csússzanak ezek a száraz gyümölcsök, bedobtak még jó pár szem aszalt szamócat is. Ekkora mennyiség elfogyasztásához több időre volt szükség annál, amennyit eredetileg az ebennára számoltak. Amikor pedig észrevették a csúszást, úgy határoztak, hogy totális időpazarlás lett volna szünetet tartani az étkezések között, és inkább rendeztek egy nagy zabálást. Kipipálhatták az aznapi vacsorát is. A terv egyik erőssége az volt, hogy így nem kellett háromszor kiporciózni az ételt, csak egyszer. Persze akkor egyszerre jó sokat. Elérkezett azonban az a pont, amikor a jó sok már túl soknak bizonyult. De akkor már nem lehetett feladni. Nem voltak nyuszik, hogy csak úgy ukmukfukk megfutamodjanak. Mert a nyuszikról az a hír járta. Meg aztán nem is lett volna szerencsés. Ahogy a cinke szokta mondani: „Ami egyszer felkerült a kamrából, az nem térhet vissza a kamrába Mert ha mégis visszatérne, balszerencsét hozna a fejekre.”

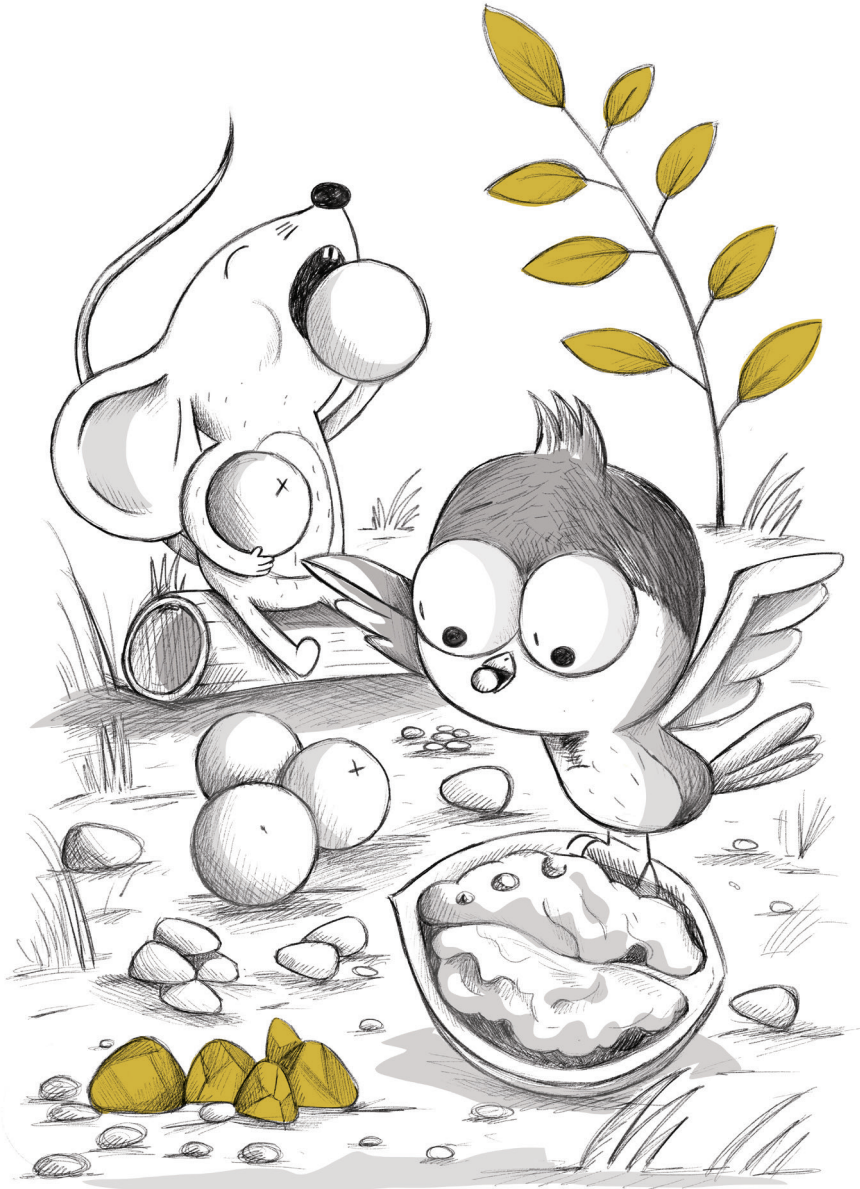
– Tele hassal nem egészséges az a sok mozgás – szólta a cinke végső érve.

A sokadik aszalt szamóca után ezzel a megállapítással a kisegér is nagyon egyet tudott érteni.

Miután alaposan megtömték a bendőjüket, a kisegér leheveredett az egérvár tetejére, a cinke pedig nagy nehezen feltornázta magát a fenyőfa legkényelmesebb ágára. Hagyta, hogy gyengéden ringassa a csípős szellő.

– Esni fog – törte meg nagy sokára a csendet. – Vörös az ég alja.

– Esni, bizony. Ahogy most bizsereg az orrom hegye, lehet, hogy még dörgés és villámlás is lesz, meg fagyos szélvihar – pontosította barátja időjárás-előrejelzését a kisegér. – Talán jobban tennéd, ha ma

este itt aludnál a fenyőfámon. Fenn, az egyik magas ágon. Elég sűrű a korona ahhoz, hogy szárazon átaludd a vihart.

– Azt hiszem, igazad van, kiséger. Olyan nagyon tele van a hasam, és a legközelebbi tölgyfa annyira, de annyira távolinak tűnik egy repülésre – kesergett a cinke, és egy hatalmas ásítással pontot is tett a beszélgetés végére.

Amint az utolsó napsugár elveszett a tölgyfák vörösen izzó tengereiben, egy fenyőkéreg alatt összepöndörödve a kiséger is megadta magát a nehéz álomnak.

Álmában örvénylő dióbél tengeren hánykolódott. Mellkasán túl-érett szamóca bogyókat egyensúlyozott, melyeket a feje fölött kétségbeesetten vergődő cinke magából kifordulva lapátolt méreletesre hízott begyébe, miközben egyre csak azt hajtogatta: „Ami egyszer felkerült a kamrából, az nem térhet vissza a kamrába!” Egyszerre elöntötte a verejték, pedig az egerek nem izzadós fajták. Egyre csak folyt a szemébe. A szamócák meg elkezdtek aláhullani a magasból, és hatalmas pukkanással szétfröccsentek körülötte. Az egyik kövér szamóca egyenesen feléje zuhant. Egyre csak nőtt és nőtt, miközben az egész mindenség azt dörögte, hogy „...vissza a kamrába...! vissza a kamrába!”. Ekkor a kiséger egy nagyot ciccent, hogy „Jaj!”, és abban a pillanatban hirtelen minden abbamaradt. Felriadt a lidércálomból. Megtörölte a szemét. Körötte tombolt a vihar. Arcába fújta a jéghideg esőt. Gyorsan be is iszkolt az üregbe, magára kapta a bátorságpokró-cát, az alól kukucskált kifelé. Fel a fára. Vajon mi lehet a barátjával? Kiabálta, hogy „Cinke! Cinke! Merre vagy?”, de a süvítésnek meg se kottyant a kiséger vékonyka cincogása. Tovafújta, mint a pitypang repülőszőrös magját a tüsszentés. A sírás kerülgette, és már majdnem szabadjára engedte a könnyeket, amikor hirtelen valami olyat látott, amit még soha. A vihar tépázta fenyőágak között felderengett a magas ég. Mérges volt, és borzasztóan félelmetes. Felhőhordákat kergettek az éles villámok. A szétfutó felhők mögött pedig ki-kivillantak a csil-

lagok. Ekkor megdörrent az ég, és aláhullott a magasból egy apró fényesség. „Egy csillag”, gondolta a kiséger, és szorgalmasan törölgette a szemeit, mert nem volt benne biztos, hogy ez még az álom, vagy már a valóság. „Csillag lenne, vagy fénymadár?” Akárhogy is, az a valami csak zuhant. Át a fekete felhőkön. Opálosan derengve. Majd újra előbukva ezerszer fényesebben. „Merre megy, hová tart?” A kiséger követte a szemével a vadul táncoló fenyőágak sűrűjéből. Pislogni nem mert, nehogy nyomát vessze. De hiába. A fenyőágak összezártak, és a csillagot eltemette a feketeség. Ahogy kereste, kutatta a rést, amin át talán még megpillanthatná az égi tüneményt, egyszerre meglátta, hogy a cinke egy villás ágon elterülve húzza a lóbórt. Mit neki vihar, meg jeges égszakadás. Ahogy nézte, a kiségerből szép lassan elszállt minden félelem, és arra gondolt, milyen jó, hogy van egy barátja, aki mindig ott van mellette a bajban.